

samotného pana Medrana, který byl ve skutečnosti fakírem. Lehal si na hřebíky a vůbec ho to nepíchalo, polykal oheň a vůbec ho to nepálilo.

Potom se ale seběhlo něco, co by je ani ve snu nenapadlo.

„Klaun je fuč! Klaun není!“ přiběhl za nimi pan Medrano, už zase převlečený do ředitelského fraku. „Správný cirkus nemůže být bez klauna. Musíte dělat klauny. Nic to není. Do manéže vám pustíme koně, trochu se na něm povozíte, uděláte pár kotrmelců a konec.“

Josef s Václavem se vykrucovali.

„Kotrmelce umíme, ale na koni... jsme ještě nejezdili.“

„Koně se strašně bojíme.“

Pan Medrano se nenechal odbýt.

„Ten kůň je cvičený. Nikomu neublíží. A co má v manéži dělat, zná nazpaměť,“ přesvědčoval je. A pojednou ho napadlo, na co by mohl kosalák. „Když mi uděláte klauny, nechám vás svézt na létajícím koberci!“

Víc říkat nemusel.

Kosové se nechali přistrojit a vstrčit do manéže.

V pilinovém kruhu předváděli, co dovedli. Kotrmelce. Stojky na hlavě. Úmyslná zakopnutí a nemotorné pády. Dokonce i tu jízdu na koni svedli. Bouřlivý potlesk jim dodal odvalu k tomu, co měli provést na závěr: Ze hřbetu klusajícího koně proskočit zapálenou obručí.

Hudba ztichla, jen bubínek se rozvířil. Jako když se na podlahu sype hrách.

Josef se odrazil a hop!